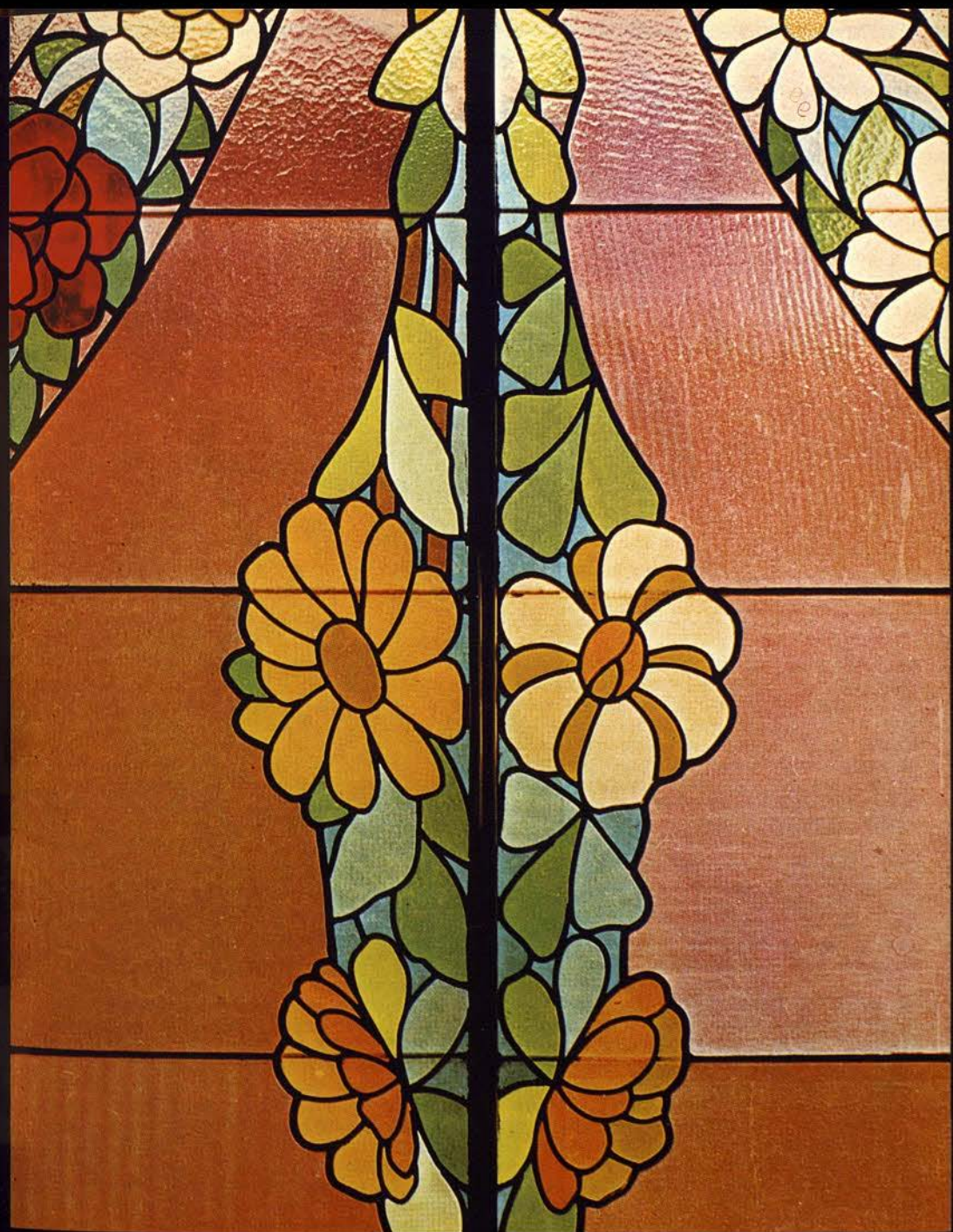

Guia Musical 1983-84 12

La Renaixença

Restaurant

Saragossa (Zaragoza), 122/124 - Tel. 211 26 95

Manteniu i reviviu el goig artístic-musical....
amb la qualitat exquisida de
LA RENAIXENÇA

NARCÍS BONET, DIRECTOR DEL CONSERVATORI DE FONTAINEBLEAU

El 1979 moria Nadia Boulanger, la gran artista francesa que —pels seus incommensurables coneixements musicals i, encara més, per la seva penetrant intuïció artística— s'origina en l'eix fonamental de la vida musical contemporània. Totes —he dit totes— les personalitats que han configurat la mentalitat musical moderna es beneficiaren del seu saber, ja per la via de l'ensenyament, ja pels consells rebuts, ja, en fi, pels gratificants suggeriments que transcendien de la seva conversa. Figures de tan divers perfil espiritual com Stravinsky, Aaron Copland, Yehudi Menuhin, Igor Markevitch, Jean Françaix, Roy Harris, W. Piston, Jacques Chailley, i molts d'altres, passaren per la seva aula.

El violinista francès Bruno Monsaingeon, en uns deliciosos *entretiens* amb Nadia Boulanger, que no fa gaire s'han publicat a França, ens dóna una explicació detallada dels fets sumàriament exposats, i incorpora la personalitat de Narcís Bonet (que, naturalment, escriu Bonnet) com a element essencial vinculat a aquella gran personalitat que en els últims anys impartí els seus coneixements al Conservatori de Fontainebleau.

La vinculació de Narcís Bonet a la vida i obra de Nadia Boulanger en els darrers temps fou intensa. Narcís Bonet fou el seu assistent fonamental i la persona de la seva màxima confiança fins a l'extrem que el designà com a «Delfi» i, per tant, successor de la seva activitat. En altres paraules: avui

Narcís Bonet és Director del Conservatori de Fontainebleau, càrrec no gens negligible perquè, en l'actualitat, el Consell Musical de l'esmentat Centre està integrat per les màximes personalitats del món musical d'ara: Daniel Barenboim, Gaby Casadesu, Henri Dutilleul, Zino Francescatti, Maurice Gendron, Betsy Jolas, Yehudi Menuhin, Olivier Messiaen, Jean-Pierre Rampal, Henryk Szering, Iannis Xenakis.

La fina i penetrant perspicàcia de Nadia Boulanger no podia equivocar-se en la designació del seu successor, perquè Narcís Bonet uneix a la seva condició de músic nat un cabal de coneixements d'ordre teòric, pràctic, tècnic i estètic, que avalaven a bastament la designació feta.

Però hi ha més: Narcís Bonet és també Director de l'A.A. de l'Ecole Normal de Musique, en la qual realitza una transcendent funció pedagògica que ha concretat en unes sorprenents publicacions d'una nova i original visió i pràctica del solfeig i en uns estudis sobre temes de música.

No he parlat (perquè el tema no ho demanava, de moment) de Narcís Bonet com a compositor. Però, amb el que s'ha exposat, no deixa d'impressionar un fet de cabdal importància: i és que les dues escoles franceses de música, no oficials, de més transcendència internacional i artística tinguin com cap visible un català.

MANUEL VALLS

ORFEÓ CATALÀ

L'ORFEÓ CATALÀ S'ADREÇA A TU

... si t'agrada el cant coral
... si et fa goig de treballar il·lusionadament i
amb exigència obres com:

- la «Missa en si menor», de Bach
- el «Requiem», de Mozart
- les «Quattro pezzi sacri», de Verdi
- motets de Bach, Brahms, Bruckner i Mendelssohn
- obres catalanes i de l'Escola de l'Orfeó
- polifonia renaixentista

... si t'abellix de contrastar estils de direcció
(Salvador Mas, director de l'Orfeó Català;
Manuel Cabero, sots-director de l'Orfeó Català;
Antxon Ayestarán, director de l'Orfeó Donostiarrà)

... si veus les gires artístiques —per Catalunya
i pels nuclis més importants de l'estat espanyol— com la culminació d'un treball ben fet.

Si, a més, sents el cant coral com una forma de servir el teu país ...

Si, també, valores l'avantatge de tenir lliure accés als concerts del Palau de la Música Catalana ...

TU POTS SER CANTAIRE DE L'ORFEÓ CATALÀ! VINE A L'ORFEÓ CATALÀ!

Demana informació a la secretaria de l'entitat (c/. Amadeu Vives, 1, Barcelona-3, telèfon 301 11 04), tots els dies feiners, de 9 a 13'30 h. i de 16 a 19'30 h.

La natura és l'origen de totes les coses bones.

Yoghourts, flam, cremes, formatges...

—aliments frescos i naturals—

La Llave de Oro

Construeix a tots
els indrets de Barcelona

i li ofereix el pis
de màxima qualitat,
que s'ajusti al seu pressupost.

La Llave de Oro

Més de 30 anys d'experiència en la construcció de pisos

P. Manuel Girona, 62 • Tel. 204 30 54 • BARCELONA-34

EL CONTE DE L'HARMONIA

Referint-se al fanaler del cinquè asteroide:

«...Almenys, el seu treball té un sentit. Quan encén el seu fanal és com si fes néixer un estel més o una flor.

Quan l'apaga és com si fes dormir l'estel o la flor.

És una ocupació molt bonica.

I realment útil, perquè és bonica».

Antoine de Saint-Exupéry («El petit Príncep»)

Una vegada era un *Do* que vivia amb els seus pares: el *Dominant* i la *Subdominant*. L'Harmonia regnava a la llar. La relació de 5.ª establerta amb el seu pare i la seva mare era de les més belles. El pare i la mare, aquest *Sol* a la 5.ª alta així com el *Fa* a la 5.ª baixa, eren per a *Do* la seva raó d'ésser (no en va *Do* és el 3r. harmònic de *Fa*, i els harmònics són l'arbre genealògic de l'Harmonia).

Aquest *Do* vivia, doncs, en un ambient de cordialitat, estimat per la família i amb molt bona relació amb tots els membres de la seva societat. En el fons era un reiet, tots l'estimaven i, pràcticament, el tenien com a tal; però és que la seva situació era certament privilegiada: ningú no posseïa com ell tantes prebendes i era tan altament considerat. Sí..., ja n'hi havia d'altres que gaudien de consideració i que tenien atributs propis —per dir-ne un, podem citar el senyor *Re*, que es troba al mateix bell mig tant de l'ordre dels diesis com dels bemolls (a més que aquesta simetria es reflecteix en el teclat)— però, com *Do*, de bon tros que no n'hi havia cap.

Jo no se si heu llegit «El petit Príncep»,

aquesta visió meravellosa que l'autor fa del món des de l'angle de puresa del seu personatge i que aporta un relativisme al qual no estem gaire acostumats. Aquesta altra veritat, que estima la rosa per damunt de tot, ens connecta amb el món autèntic, imaginatiu i noble dels petits. La gent gran oblida les essències i complica sempre les coses... No obstant això, el nostre *Do*, dintre del *Diatonisme*, és encara un infant.

Tots els petits, a casa seva, són un rei —ja els ho diu la seva mare!—, ells són la *Tònica* del sistema familiar. Però, a part de la família, aquest *Do* tant aviciat viu en un país tranquil, generalment reposat, que en diuen *Diatonisme* i no es caracteritza més que per les tecles blanques del piano. Totes les relacions entre tecles blanques són habituals i d'una gran cordialitat perquè tots els seus intervals, tots els contactes socials entre els sons, són quotidians, no tenen gaire tensió; tots ells —excepte els propis de la família (*Tònica*, *Dominant* i *Subdominant*, o intervals de 8.ª, 5.ª i 4.ª), que ja distingim amb el qualificatiu de justos (la Justícia és Trinitària)— són exclusivament *Majors* i *Menors*, no n'hi ha cap d'augmentat ni disminuït; bé, sí, n'hi ha un, només un, que serà el dolent del nostre conte: el «*Diabolus in musica*», l'interval de 4.ª augmentada (*Fa-Si*) o 5.ª disminuïda i que es troba entre el IV i el VII graus.

Bé, com que per parlar de la felicitat de *Do*, en un món que no passés quasi mai res, ja no hauríem començat aquesta història (les històries al bany maria són sempre fades i ensopides) hem hagut de trobar l'element instigador que li donarà motricitat i argument. Com en tots els contes, també en aquest intervé l'amor. «*Romeu i Julieta*» és també la història de *Si* i de *Do*. ¿Per què us penseu

que al VII grau se l'anomena *Sensible*?... És l'element femení. La presència de *Si* a l'escala dona sentit i dinamisme a *Do* i, en conseqüència, al conjunt de la tonalitat. La tonalitat és aquesta societat posada tota ella en acció, a la recerca d'una cadència, i la cadència, el bes de la *Sensible* amb la *Tònica*, l'acompliment de les atraccions naturals. La *Sensible* crearà, això no obstant, dissonància, en tant que interval augmentat, amb la sogra, la *Subdominant*, assenyalant ambdues notes, dintre de l'escala, el pas dels dos únics semitons. Així i tot, el context diatònic és un context suau, càlid, sense gaires problemes i representatiu d'un clima alegre i assolellat.

Així doncs, mentre durà l'estiu, la joia, en aquell país, fou completa: els cants alegres de les cigales es feren sentir per tot aquell regne del mode *Major*. Però quan vingué el fred, els cants es feren tristos i l'hivern aportà al nostre *Do* l'ombra de tres bemolls a l'armadura. Aquests bemolls canviaren la relació amb determinats membres d'aquella societat, encara que no afectà, lògicament, cap integrant de la família, ni tampoc el senyor *Re*, representant, en la seva equanimitat i simetria, de la justícia i l'ordre social. Fou així com el «Fum, Fum, Fum», expressà la gelor d'un 25 de desembre o com «El cant dels ocells» esdevingué el símbol d'una nostàlgia latent catalana, potser substituïdora de la felicitat «Pastoreta». Aquells bemolls apagaren la llum de l'exultant primavera i el nostre mode esdevingué *Menor*: menors foren llavors les relacions amb el *Mi*, amb el *La* i... jha, no, amb el *Si*, no! El *Si*, malgrat la voluntat de l'hivern, el desig de l'armadura, i en contra de tots els codis, la *Sensible* restà fidel a *Do*, sempre present en una afectuosa constant de semitò.

És així com la *Sensible* —a l'igual que qualsevulla Mme. Butterfly— trencà la relació normal, diatònica, d'interval majors i menors, amb molts altres membres del seu poble. Hagué de sacrificar la regularitat intervàlica tot presentant una 2.ª *augmentada* —relació molt esquerpa— amb el seu grau inferior (un veí, aquest *Vi*, amb el qual trencà tota comunicació); i tampoc no es mostrà solidària amb el *Mi* bemoll, ja que el contacte per 5.ª *augmentada* presenta un altre interval de caràcter dissonant (o poc amical).

Els tres bemolls, el *Mode menor*, aportaren, doncs, la color trista, nostàlgica i apagada de l'hivern. Les tecles negres del piano feren la seva aparició en el regne serè de les tecles blanques, i els núvols del cromatisme —els negres presagis— començaren a fer-se sentir.

La 7.ª *disminuïda* (i l'acord que representa), construïda des de la nota *Sensible*, serví des d'aleshores per a l'expressió dramàtica, per exterioritzar el lament, bé fos en el recitat d'una «Passió» de Bach o per fer sentir qualsevol altre mena de neguit interior. Sigui com sigui, aquest acord altament disminuït —alta tensió— que implica en el nostre esquema una tecla negra, no es donava, no es podia donar!, en el primitiu Paradís —quasi sense tensions, sense intervals cromàtics— de *Do major*. Però les tecles negres —caram, per això són negres!...— representen l'antagonisme en el nostre esquema diàfan de tecles blanques; indiquen la tensió, l'interval cromàtic (9 quintes en menys) que es produeix amb la nota *Si* i el *La* bemoll i el principi d'un nou ordre més intens, que supera per descomptat el diatonisme, i ens fa viure, en l'expansió del «Tristany» wagnerià, l'aventura tota del Romanticisme. Ara ja aquell *Do* centrat, del país del *Diatò-*

nisme, que vivia amb els seus pares, ha crescut, ha esdevingut un *Do* gran, igualment centrat, però d'un país més ample, d'un país més vast. *Do*, ara, és el Rei tant de les tecles blanques com de les tecles negres i una xarxa de contactes tant interns com externs fan de *Do* el centre d'un Imperi, complex i problemàtic, amb les seves províncies, regions, colònies i virregnats. El camp d'acció és ara portat a una altra dimensió molt més complexa i, per gran, molt menys concreta, amb una indefinició que, a la llarga, ens durà fatalment a la desintegració d'aquest regne —i, com tantes altres vegades en la Història— a la caiguda de l'Imperi de la Tonalitat.

Així és com la innocent *Sensible*, en permetre entrar tímidament el cromatisme en el regne primitiu de l'organització diatònica, provocà, com una altra Helena de Troia, l'absoluta desfeta del sistema tonal.

Però, no tot el món existent formà part dels dominis de la *Tònica*, i *Do* va voler viatjar per conèixer altres indrets, països exòtics i enigmàtics. Així marxà a territoris pentatònic, on no hi ha semitons, ni *Sensibles* afectuoses, encara que hi ha tribus i clans familiars... (en aquell indret pogué escoltar el «Laideronnette, Emperadriu de les Pagodes» del «Ma mère l'Oye» de Maurice Ravel, i alguns cants ancestrals).

Després, anà al país dels tons sencers i es va sentir completament estrany: allà regnava la indiferència més absoluta d'un so vers l'altre, sense llaços familiars de cap mena, sense intervals justos, ni pare (*Dominant*), ni mare (*Subdominant*), ni tant sols una *Sensible*... La sonoritat estàtica i repetitiva de la *gamma hexàfona* li recordà Debussy («Voiles», 2n. Preludi) i la seva estètica contemplativa, quasi panteïsta, de la Natura, però allà no hi havia

cap jerarquia i aquesta igualtat democràtica entre els seus congèneres, a ell, que havia estat el príncep dominador, de bon principi no li agradà!

Els temps, no obstant això, canvien, i *Do* no sap encara que les noves tendències socialitzants el portaran, de mica en mica, a formar part d'un pensament artístic actualitzat, on tots els sons tindran un mateix tracte, i que contribuirà a la configuració d'un nou univers.

Jo no sé si heu llegit «El petit Príncep» on es parla dels éssers purs que dibuixen boes i elefants —un llenguatge eloqüent de poetes que parla de coses essencials—, i jo ara m'adono que he errat la meua història perquè he explicat un conte a la gent gran, que necessita dades fixes, esquemes i un llenguatge complicat.

Jo només volia dir-vos que la música és pura, essencial —«per això és invisible!»— i la llarga història de *Do* és la dels homes que han estimat la música talment com s'estima una flor...

Hauria hagut, doncs, de parlar-vos més aviat en aquest altre llenguatge:

«Un dia el petit Mozart (al voltant dels quatre anys) teclejava un clavecí;

amb l'índex de la mà esquerra tocava un *Do* mentre cercava altres notes amb un sol dit de la dreta.

Preguntat sobre què era el que feia, respongué:

Cerco les notes que s'estimen...»

CARLES GUINOVART

(«Circular de la Federació Catalana d'Entitats Corals —FCEC—»
núm. 15, febrer de 1984)

vida musical

PREMI JAÉN

El pianista japonès Akiyoshi Saki guanyà el primer premi del prestigiós Concurs de piano Ciutat de Jaén. Darrera d'ell, es classificaren els francesos Alain Amand i Jean-Marie Cottet i l'anglès Adriam Sims.

STEN BROMAN

El compositor i crític musical Sten Broman morí a Suècia als 81 anys d'edat. Havia dedicat gran part de la seva vida a la divulgació musical a través de la ràdio i la televisió. Era vice-president de la Societat Internacional de Música Contemporània.

CURSOS DE CLAVE, GUITARRA I FLAUTA DE BEC

Organitzats per l'Escola Luthier, tindran lloc pròximament a Barcelona uns cursos intensius en les especialitats de clavicèmbal, guitarra i flauta de bec. Les dates de celebració i els professors respectius són els següents: *Clavicèmbal*: del 16 al 18 de març, a càrrec de Bob van Asperen; *Guitarra*, del 29 de març a l'1 d'abril, per José Tomás; *Flauta de bec*, del 16 al 18 de març, per Marijke Miessen. Informació: Escola Luthier, Balmes, 53, pral., Barcelona-7, tel. 323 22 46.

PRIMER PREMI CIUTAT DE MANRESA

El Jurat qualificador del Primer Premi de Piano «Ciutat de Manresa» (Albert Sardà, Josep M. Llorens, Joan Lluís Bergnes, Núria Delclòs, Josep M. Escribano, Lilianna Maffiote i Josep Soler) emeté el veredict següent: *Categoria A*: Primer premi: Adolf Pla; Segon premi: Lluís Avendaño, Neus Net i Vicenç Prunés, ex-aequo; Menció d'Honor: Marina Rodríguez; Premi Bach: desert; Premi Beethoven: Adolf Pla; Premi de l'Associació Catalana de Compositors: Vicenç Prunés. *Categoria B*: Primer premi: Hsiao-Lieng Liu; Segon premi: Isidoro de la Ossa; Premi Bach: Hsiao-Lieng Liu; Premi Beethoven: desert. Premi a la finalista més jove: Anna Colàs.

CONSERVATORI PROFESSIONAL DE MÚSICA DE BADALONA

Aquest centre docent ha organitzat un notable calendari d'activitats a celebrar durant el segon trimestre del present curs. Les audicions immediates són les següents: 11 de març: Hsiao Lieng Liu, piano; 20 de març: recital de piano a quatre mans, per C. Cesena i J. Cuixart; 23 de març: M.ª Thérèse Granier, orgue; 26 de març: M. Pi-Tolrà, contralt, V. Mayol, guitarra; 2 d'abril: Margarida Sabartès, soprano, Anna Arumí, piano; 7 d'abril: Modest Moreno, orgue; 13 d'abril: Antoni Muñoz, piano.

CURS D'HISTÒRIA DE L'ÒPERA

Organitzat per l'Òpera de Cambra de Catalunya, se celebra a la Casa Elizalde (València, 302), un cicle de conferències sobre la història de l'òpera, a càrrec de Roger Aliet. Les sessions immediates seran: 12 de març: «L'òpera alemanya i Wagner»; dia 26 de març: «Verdi i l'òpera italiana del seu temps»; 2 d'abril: «El verisme. El nacionalisme musical a Europa»; 9 d'abril: «L'òpera al segle XX: perspectives i problemes».

L'ORGUE: LA SEVA HISTÒRIA I LA SEVA MÚSICA

A fi de fomentar el coneixement d'aquest instrument, tingué lloc, al Centre de Lectura de Reus (Tarragona) un cicle de dues conferències a càrrec de Josep M. Mas i Bonet, concertista i professor superior d'orgue, amb el següent programa: dimecres, 22 de febrer de 1984, a les 20.15: «Història de l'instrument»; dimecres de 29 de febrer, a la mateixa hora: «La música per a orgue en cada país i època». Les dues conferències amb il·lustracions visuals i musicals. Per a conclusió d'aquest tema, es realitzà el dissabte 3 de març, a les 18 h., una visita a l'orgue de Montblanc, i un concert donat pel mateix organista. Aquests actes foren seguits amb vivíssim interès pel públic assistent.

pro musica

PATRONAT PRO MÚSICA
DE BARCELONA

XXVI TEMPORADA MUSICAL

Extraordinari recital

HARALD STAMM

baix

WILHELM VON GRUNELIUS

piano

SCHUBERT: Cant del cigne

IBERT: Cançons de Don Quixot

LISZT: Quatre Lieder sobre textos de Víctor Hugo

Dimarts, 13 de març de 1984, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau, d'11 a 13 h. i de 17 a 21 h.
(dissabtes matí, tancat). Preus especials per a estudiants.

VON KARAJAN, GUARDONAT

Herbert von Karajan ha estat distingit amb la concessió de la Medalla d'Or de la Reial Societat Filharmònica de Londres. La cerimònia de lliurament se celebrà en el transcurs d'un concert de la Filharmònica de Berlín, de la qual Karajan és titular. Entre els premiats anteriorment figuren els directors Arturo Toscanini i John Barbirolli, i els compositors Charles Gounod, Igor Stravinsky i Richard Strauss.

ROMA

El proper mes de novembre, tindrà lloc a Roma la setena edició del Premi Valentino Bucchi, organitzat per l'Associació Musical Valentino Bucchi en col·laboració amb el Conservatori de Música Santa Cecilia de Roma. Enguany el certamen és reservat al piano i als duos de piano. Els interessants a posseir les bases completes, poden adreçar-se a «Associazione Musicale Valentino Bucchi, Via Ubaldino Peruzzi 20 - 00139 Roma».

MARÇAL CERVERA

El violoncellista català Marçal Cervera professarà un curs de perfeccionament al Conservatori Superior de Música de Sevilla, de l'1 a l'11 del proper mes d'abril.

CONCURS PERMANENT DE JOVES INTERPRETS 1984

Joventuts Musicals d'Espanya convoca el Concurs Permanent de Joves Intèrprets 1984. La seva finalitat és estimular la carrera artística dels joves valors de la interpretació musical a Espanya. Tindrà una durada de dos anys i se'n celebrarà una fase cada sis mesos. A cadascuna d'elles correspon un grup d'instruments. Els participants hauran de complir com a màxim vint-i-cinc anys d'edat el dia 31 de desembre de l'any en què hi participin. Per als participants en la prova de cant, el límit d'edat serà de vint-i-set anys. Hom celebrarà fases eliminatòries que tindran lloc a Barcelona, Bilbao, Madrid, Sevilla

i València. Les proves finals es faran a Vigo —24 i 25 de març de 1984—; Sevilla —29 i 30 de setembre de 1984—; Sogorb —30 i 31 de març de 1985—; Alcalá de Henares —28 i 29 de setembre de 1985.

Els primers premis estan dotats amb 150.000 a 400.000 pessetes, segons siguin per a intèrprets individuals o diversos tipus de grups. El segon premi està dotat amb 75.000 pessetes. També s'atorga una beca de 30.000 pessetes o una «tournée» de fins a 20 concerts per les associacions locals de Joventuts Musicals.

ASSOCIACIÓ CATALANA D'ORGANISTES

Per iniciativa d'un grup d'organistes (professionals, afeccionats i estudiants d'orgue), s'ha fundat recentment l'Associació Catalana d'Organistes, els objectius de la qual són de fomentar i assolir una major difusió de la música per a orgue. La secretaria de l'Associació és radicada al c/. Mallorca, 75, Barcelona-89.

TRIO ILURO

El Trio Iluro (Joan Vives, Pedro Mariano i Jordi Feliu) donà un concert a l'Institut Espanyol de Cultura, de Viena. En aquest primer trimestre de 1984, aquest grup efectuarà una «tournée» de concerts per diversos països de l'Est d'Europa.

RAFAEL FRÜHBECK DE BURGOS

Rafael Frühbeck assolí un notabilíssim èxit a Oslo, amb la versió de «La vida breve» de Falla, amb l'Orquestra Filharmònica i Cors d'Oslo, i els solistes espanyols, María Carme Hernández, Evelio Esteve i Lucero Tena.

LILIANA MAFFIOTTE

La pianista Liliana Maffiotte ha obtingut darreument un gran èxit amb actuacions a Munic, Copenhagen, Oslo i Hèlsinki. En programa, obres d'Albéniz, Turina, Falla i dels compositors actuals Josep Soler, Frederic Mompou, Tomás Marco, Xavier Montsalvatge, Jordi Cerverelló i Albert Sardà.

GRAN TEATRE DEL LICEU

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA

AJUNTAMENT DE BARCELONA

SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

TEMPORADA D'ÒPERA 1983/84

WOZZECK

d'ALBAN BERG

ANJA SILJA - MARTHA SZIRMAY - WALTER BERRY

HERIBERT STEINBACH - JEAN VAN REE - HEINZ ZEDNIK

RUDOLF MAZZOLA - JAMES JOHNSON - ROBERT RIENER

Director d'orquestra: UWE MUND

Director d'escena: JEAN CLAUDE RIBER

Decoracions i vestuari: OPERNHAUS. BONN (R.F.A.)

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Divendres, 16 de març, a les 21 h.

Torn B

Diumenge, 18 de març, a les 17 h.

Torn T

Funció de Gala

Dimarts, 20 de març, a les 21 h.

Torn A

Venda de localitats a les oficines del Gran Teatre del Liceu.

SCHUBERT: Lieder / Dietrich Fischer-Dieskau, bariton. Gerald Moore, piano / EMI, Grans Intèrprets, 053 1431381.

«Dietrich Fischer-Dieskau, nascut a Berlín el 1925, és indubtablement una de les personalitats més importants del nostre temps en el món del cant. Des del seu debut com a cantant de lieder i en l'Òpera de l'Estat de Berlín el 1948, ha cantat un repertori increïblement extens arreu del món. La carrera discogràfica de Fischer-Dieskau s'inicià el 1952, i les seves interpretacions de les cançons de Schubert «La bella molinera» i «Viatge d'Hivern», les dues amb el pianista Gerald Moore, són considerades fins a avui com a immillorables».

Fins aquí la nota breu, quasi obligada i elemental, en la introducció a qualsevol comentari discogràfic del famós i mític bariton alemany. Més enllà la personalitat, la veu, l'art, el mestratge, la fascinació, la magnificència... de Fischer-Dieskau. O simplement, si voleu, la interpretació ideal. Més enllà o més ençà, el cert és que la figura musical d'aquest home fora de sèrie presideix els grans fets musicals dels darrers trenta anys. Per això, i per moltes altres raons, la reedició de les seves interpretacions discogràfiques no ens pot deixar indiferents. Tot al contrari! Són petites joies que el temps no desllueix, sinó que fa encara més atractives.

Aquest és el cas, doncs, d'una col·lecció de lieder de Schubert enregistrats amb l'inseparable i eficaçissim Moore, i que daten dels anys 1958, 1962 i 1965. Quin trasbalsament, quin encís, tornar a sentir les insuperables versions de «Der Tod und das Mädchen», «Der Wanderer», «Der Forelle», «Erklönig» o la simplicitat elevada a creació, per exemple, de «Heidenröslein»!

«Habe deinen Sänger lieb». Això, és justament en el nostre cas: Estima a qui et canta! Hi trobeu altres motius per a sucumbir a la fascinació de la veu i de l'art de Fischer-Dieskau?

STRAUSS: Quatre últims lieder. 5 lieder / Elisabeth Schwarzkopf, soprano. Orquestra Simfònica de la Ràdio Berlín. George Szell, director. / EMI, Grans Intèrprets, 053 1006081.

Els quatre últims lieder de Strauss són el testament del compositor. Meravellós testament! Són, també, la darrera pàgina d'aquest característic capítol de la història de la música: la cançó. Tot un immens i dilatat període que, arrencat de lluny, té en els compositors alemanys del s. XVIII la plataforma idònia per al desenrotllament ideal i la màxima eclosió amb Franz Schubert i una continuïtat a través de Schumann, Hugo Wolf i altres màxims exponents. En aquest sentit, el procés evolutiu d'aquest fenomen fineix justament a la meitat exacta del segle XX: l'any 1950 Kirsten Flagstad, amb l'Orquestra Philharmonia sota la direcció de Wilhelm Furtwängler, estrena a l'Albert Hall de Londres quatre cançons instrumentades pel propi Strauss i conegudes per «Vier letzte Lieder». El compositor les escriví entre els anys 1947 i 1948, a partir d'un poema d'Eichendorff i en memòria de la seva muller, Pauline, que havia estat cantant d'òpera i liederista, faceta en la qual el propi compositor l'havia acompanyat com a pianista durant molts anys. A aquesta composició («Im abendrot») havien de seguir tres lieder més —«Frühling», «September» i «Beim Schlafengehen»— sobre poemes del seu amic Hermann Hesse (1877-1962) que el 1946 havia aconseguit el Premi Nobel de Literatura.

La traducció més perfecta d'aquestes quatre peces meravelloses és deguda a Elisabeth Schwarzkopf. El domini vocal, la dicció, el refinament i la identificació expressiva amb el testament del compositor, tenen la seva plasmació pràctica i emotiva en aquest enregistrament monoaural de l'any 1966, ara sortosament recuperat. És, no cal dir-ho, un dels best-sellers de la discografia clàssica, justament per la qualitat absoluta i la fascinant versió de la Schwarzkopf.

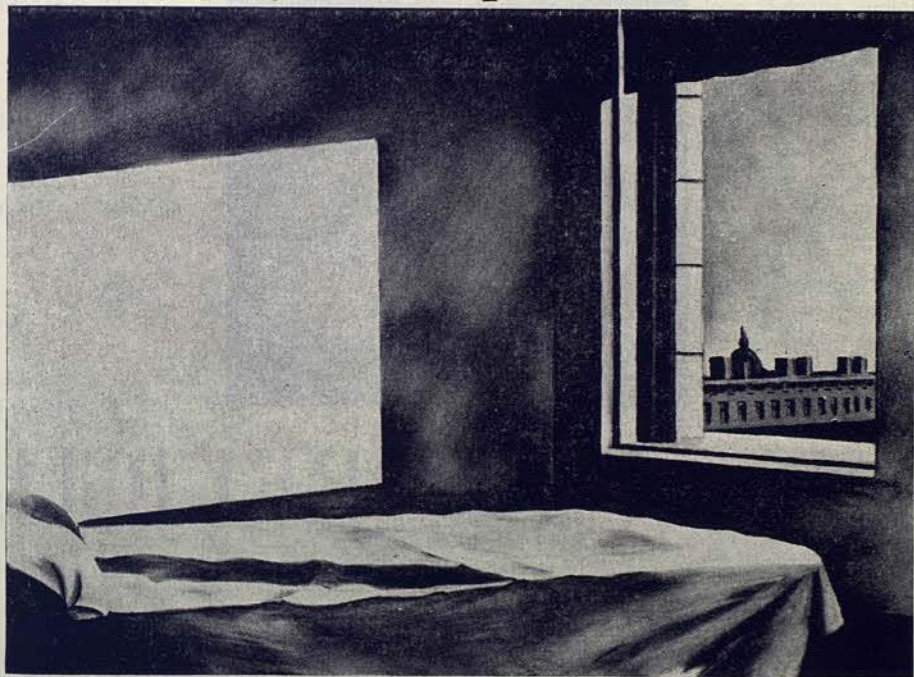
El disc aplega 5 cançons més: «Muttertandelei» (Op. 43, núm. 2), «Waldseligkeit» (Op. 49, núm. 1), «Zueignung» (Op. 10, núm. 1), segons l'orquestració de Robert Hesger, «Freundliche Vision», (Op. 48, núm. 1) i «Die Heiligen drei Könige aus Morgenland» (Op. 56, núm. 6). — A.S.

teatre

condal

Avgda. Paral·lel, 91.

Companyia Josep Maria Flotats

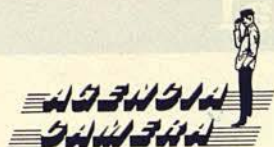
UNA JORNADA PARTICULAR

Ettore Scola

amb la col·laboració del
Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Venda de localitats de 12 a 13 h. i de 16 a 20 h.

IBERMUSICA

IVO POGORELICH

piano

Suite anglesa en la menor, BWV 807

BACH

Sonata en la major, K 331

MOZART

Sonata en si menor, op. 58

CHOPIN

Dilluns, 26 de març de 1984, a les 21 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats a les taquilles del Palau, d'11 a 13 h. i de 17 a 21 h. (dissabtes matí tancat).

guia de concerts

DATA	LOCAL	CONCERT
MARÇ		
9, divendres	21.30 h. Casal del Metge	Carles Santos, piano. C. Santos (JJ.MM. Barcelona).
10, dissabte	19 h. Palau	Orquestra de la Ciutat de Barcelona. Christian Altenburger, violí. Dir.: Alexander Rahbari. Brahms, Stravinsky.
	21.30 h. Liceu	«Elektra», de R. Strauss.
11, diumenge	11 h. Palau	Orquestra de la Ciutat de Barcelona (Segona audició).
	19 h. Palau	Banda Municipal de Barcelona. Jordi Vilaprinyó del Perugia, piano. Dir.: Albert Argudo. Berlioz, Franck, Homs, Bernstein, Copland.
12, dilluns	21 h. Escola Luthier (Balmes, 53)	Trio Villa-Lobos (flauta, violoncel i piano). Fonseca, Nazareth, Callado, Terrazza, Villa-Lobos.
13, dimarts	19.30 h. Sala Jorquera	Lupe Sellés, violoncel. M. ^a Dolors Rosich, piano. Gailart, Mozart, Bach, Mendelssohn, Chopin, Lamote de Grignon, Ravel, Saint-Saëns.
	20.30 h. Pompeia	P. Robert de la Riba, orgue. Guilmant, Saint-Saëns.
	21 h. Palau	Harald Stamm, baix. Wilhelm von Grunelius, piano. Schubert, Ibert, Liszt (Patronat Pro Música).
	21 h. Conservatori	M. ^a José García, guitarra.
14, dimecres	19 h. Palau	M. ^a Lluïsa Cortada, clavicèmbal. «Música de tecla del País Valencià» (Dimecres de R.N.)
	21 h. Conservatori	Cor de Cambra del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona. Dir.: Enric Ribó.
15, dijous	21 h. Conservatori	J. Bta. Furió, E. Roma, guitarra (Una hora de Música al Conservatori).
	22 h. Orfeó Gracienc	Maria Jesús Crespo, Carles Marquès, piano.
	22.15 h. Conservatori	R. Sánchez, guitarra. O. Espona, flauta. M. Rius, piano (Pòdium de Joves Intèrprets).
16, divendres	21 h. Liceu	«Wozzeck», d'A. Berg.
	21.30 h. Escola Luthier	Bob van Asperen, clavicèmbal. «Variacions Goldberg», de Bach.
17, dissabte	19 h. Palau	Orquestra de la Ciutat de Barcelona. A. Giménez Ate-nelle, piano. Dir.: Wilfried Boetcher. Stravinsky, Prokofiev, Beethoven.
	19 h. Universitat Nova (c/. Tantaran-tana, 7/11)	Jordi Russinyol, guitarra. Xavier Esteve, flauta. Alejandro Sánchez, clarinet. Oriol Russinyol, contrabaix. Obres de Jordi Russinyol.
18, diumenge	11 h. Palau	Orquestra de la Ciutat de Barcelona (Segona audició).
	17 h. Liceu	«Wozzeck», d'A. Berg.
19, dilluns	19 h. Palau	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Albert Argudo. Beethoven, Mozart, C. Franck.

20, dimarts	20.30 h.	Pompeia	P. Robert de la Riba, orgue. Bossi, Galliera, Karg, Lert.
	21 h.	Liceu	«Wozzeck», d'A. Berg.
	21 h.	Conservatori	Ll. Fleta, violí. J. Vilapinyó, piano.
21, dimecres	19 h.	Palau	Charles Fulton, baríton. Theo Bless, piano. «Lírica Nord-Americana» (Dimecres de R.N.).
	21 h.	Conservatori	J. Julià, E. Elström, V. Arnau, oboè. J. Barcons, corn anglès. R. Esteban, fagot. Dir.: J. Barcons.
22, dijous	21 h.	Conservatori	Trio de canyes de Barcelona (Una hora de Música al Conservatori).
	22.15 h.	Conservatori	W. Waters, guitarra. A. Ruiz, violoncel. E. Segarra, X. Rivera, piano (Patronat de Joves Intèrprets).
23, divendres	21 h.	Liceu	«Nabucco», de G. Verdi.
	22 h.	Palau	Alberto Cortez.
24, dissabte	19 h.	Universitat Nova	Gabriel Brncic, violí i viola. Alejandro Lazo, veu i sons electrònics gravats. Obres de Gabriel Brncic.
	19.30 h.	Ntra. Sra. de Jesús de Gràcia	Coral Belles Arts de Sabadell. Dir.: Lluís Vila. Orquestra de J.J.M.M. Dir.: Francesc Llongueras. «Missa en sol» de F. Schubert.
25, diumenge	17 h.	Liceu	«Nabucco», de G. Verdi.
	18 h.	Palau	I Mostra Infantil i Juvenil de Cant Coral (Generalitat de Catalunya).
26, dilluns	21 h.	Palau	Ivo Pogorelich, piano. Bach, Mozart, Chopin (Ibermúsica/Agència Camera).
	21.30 h.	Santa Maria de Jesús, de Gràcia	Carme Bustamante, soprano. Montserrat Martorell, contralt. Josep Benet, tenor. Jordi Ricart, baix. Àngel Soler i Maria Drets, piano, Francesc Pi, harmònim. Coral Càrmina. Dir.: Jordi Casas. «Petite Messe Solennelle» de G. Rossini (VII Setmana de Música Religiosa).
27, dimarts	20.30 h.	Pompeia	P. Robert de la Riba, orgue. Bartomeu Bardagí, tenor. Música d'autors catalans.
	21.30 h.	Santa Maria de Jesús, de Gràcia	Agrupació Polifònica, de Vilafranca del Penedès. Dir.: Xavier Cervera. Polifonia religiosa del segle XX, del Barroc i del Classicisme (VII Setmana de Música Religiosa).
28, dimecres	19 h.	Palau	Milos Sadlo, violoncel. Frandisek Rauch, piano. «La Variació violoncel·lística» (Dimecres de R.N.).
	21 h.	Palau	Gewandhausorchester Leipzig. Dir.: Kurt Masur. Mendelssohn, Matthus, Beethoven (Patronat Pro Música).
	21 h.	Liceu	«Nabucco», de G. Verdi.
	21.30 h.	Santa Maria de Jesús, de Gràcia	Carme Bustamante, soprano. Francesc L. Brunet, trompeta. Ph. Vallet, oboè. Pep Borràs, fagot. Jordi Reguant, clavicèmbal. Orquestra de Cambra Mozart d'Hamburg. Dir.: Robert Stehli. Bach, Haydn i Cervelló (VII Setmana de Música Religiosa).

TEMPORADA 1983/84 - 9 de març de 1984 - Núm. 12 - Edició de 5.000 exemplars.
Edició i publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3r. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

mm
musical
SADI^M

Calaf, 52 · T. 209 25 46 - Barna. 21

división organos

Asistencia técnica del
Palau de la Música Catalana

división pianos.

Av. Francisco Cambó (Av. Catedral), 10
Tels. 3196096 · 3106912 Barna, 3

JORQUERA U PIANOS

Un Martini invita a vivir

